

ΜΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ

Προσκαλεί τούς μακράν καί τούς ἐγγύς. Ἐκλινεν οὐρανοῦς. Ἀπευθύνεται μέ γλῶσσα καί τρόπους πού προσιδιάζουν στίς διάφορες κατηγορίες τῶν παιδιῶν Του. Στούς ἀστρονόμους τῆς Ἀνατολῆς ἡ πρόσκλησή Του πέμπεται ἀπό ἀστέρα: «...ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως ἰδοῦ μάγοι ἀπό ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα λέγοντες ποῦ ἐστίν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων, εἶδομεν γάρ αὐτοῦ τόν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καί ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτόν» (Ματθ. β' 1-2).

Δέν ἦσαν Ἰουδαῖοι. Ἦσαν ἄνθρωποι πού ἔφεραν τήν πνοή Του. Καί τό σῶμα τους δημιούργημά Του καί ἡ πνευματική τους διάσταση πνοή Του. Αὐτή ἡ πνευματική τους συγγένεια τούς ἤλκυε πρὸς τόν Τεχθέντα στή Βηθλεέμ, τόν σαρκωθέντα Λόγον. Δέν ἦταν τῶν Ἰουδαίων μόνον βασιλέας, ἀλλά καί δικός τους, τῶν καρδιῶν τους, ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὑποβλήθηκαν σέ κόπους μακρυνοῦ ταξιδιοῦ καί προσέφεραν τά δῶρα τους στό Παιδίον πού εἶχε τρεῖς ιδιότητες: Ἀνθρώπου, Βασιλέως καί Ἱερέως. Δέν ἐγνώριζαν ὅτι ἦταν Θεάνθρωπος.

Ὁ Ἡρώδης δέν ἦταν ἄξιος νά λάβει τήν πρόσκληση. «Ἀκούσας δέ Ἡρώδης ὁ βασιλεύς ἐταράχθη...» (Ματθ. β' 3). Φοβήθηκε νά μήν χάσει τήν ἐξουσία ἀπό ἓνα παιδί! Ἀποδείχθηκε γελοῖος. Θά ζοῦσε αὐτός ὅταν τό Παιδί αὐτό θά γινόταν εἴκοσι χρόνων καί πλέον καί θά ἀποκτοῦσε ὀπαδούς πού θά ριψοκινδύνευαν ἀγῶνες γιά νά τόν κάνουν βασιλέα; Καί ὑπό τήν Ρωμαϊκή κυριαρχία! «...καί πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ». Πῶς νά καταλάβουν ὅτι τό Παιδίον ἦλθε νά ἐγκαθιδρύσει τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

Ἀλλά ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι δέν ἦσαν κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ. «Καί ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρα τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καί φυλάσσοντες φυλακάς τῆς νυκτός ἐπὶ τήν ποιμνὴν αὐτῶν. Καί ἰδοῦ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καί δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καί ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Καί εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος μή φοβεῖσθε· ἰδοῦ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ. Καί τοῦτο ὑμῖν τό σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν φάτνῃ» (Λουκᾶ β' 8-12). Καί ἀμέσως οἱ βοσκοὶ κινήθηκαν πρὸς τό σπήλαιον, «διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκᾶ β' 7) καί βρῆκαν τήν Μητέρα «βαστάζουσαν ἐν κόλποις Θεόν Λόγον σαρκωθέντα». «Καί ἤλθον σπεύσαντες, καί ἀνεῦρον τήν τε Μαριάμ καί τόν

Ἰωσήφ καί τό Βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκᾶ β' 16-17).

Ὁ Ἡρώδης ἐπῆρε τήν πληροφορία ἀπό τούς μάγους καί ὄχι μόνον δέν ἐπῆγε στή Βηθλεέμ νά προσκυνήσει «τόν τεχθέντα βασιλέα τῶν Ἰουδαίων», ἀλλά γιά νά ἐξασφαλίσει τήν ἐξουσία του «ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τούς παῖδας τούς ἐν Βηθλεέμ καί ἐν πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῆς ἀπό διετοῦς καί κατωτέρω ...» (Ματθ. β' 16).

Οἱ ἀρχιερεῖς καί γραμματεῖς τοῦ λαοῦ πού ἐπληροφόρησαν τόν Ἡρώδη ὅτι «ὁ Χριστός γεννᾶται ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας» τί ἔκαναν; Ἐσπευσαν σάν τούς ἀπλοϊκοὺς βοσκούς στό σπήλαιο; Μᾶλλον δέν ἐνδιαφέρθηκαν, γιατί ὁ Ἡρώδης τούς ἀπάλλαξε ἀπό τήν ἔγνοια καί τόν κόπο ἀφοῦ «ἀνείλε πάντας τούς παῖδας τούς ἐν Βηθλεέμ καί ἐν πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῆς ἀπό διετοῦς καί κατωτέρω». Μήπως ἐπροβληματίσθηκαν γιά τό κῦρος τῆς Γραφῆς διά τοῦ προφήτου: «Καί σύ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσι Ἰούδα· ἐκ σοῦ γάρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τόν λαόν μου τόν Ἰσραήλ» (Ματθ. β' 5-6). Κάπου 33 χρόνια ἀργότερα θά βεβαιώσουν τόν Πιλάτο: «οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα» (Ἰωάν. ιθ' 15).

Ἡ σκηνή στόν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ Ἰωάννης ἔχει βαφτίσει τόν Ἰησοῦ. «Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν καί ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καί ἰδοὺ φωνή ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· οὗτος ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα» (Ματθ. γ' 16-17). Πρόσκληση ὄχι μόνον πρὸς τούς τότε καί ἐκεῖ ἀνθρώπους, ἀλλά πρὸς ὅλους τούς ἀνθρώπους ὅλης τῆς οἰκουμένης.

Πραγματοιοῦνται εἰδικές προσκλήσεις πρὸς ἀλιεῖς. Οἱ προσκαλούμενοι ἀνταποκρίνονται καί γίνονται Μαθητές Του: Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καί ὁ ἀδελφός του Ἀνδρέας (Ματθ. δ' 18). Ἰάκωβος καί Ἰωάννης ὁ ἀδελφός αὐτοῦ (Ματθ. δ' 21). Ἐπιλέγονται μεταξύ τῶν ἀκροατῶν Του οἱ ὑπόλοιποι ὀκτώ: Φίλιππος καί Βαρθολομαῖος, Ματθαῖος καί Θωμᾶς, Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου, Σίμων ὁ ζηλωτής, Ἰούδας Ἰακώβου καί Ἰούδας Ἰσκαριώτης (Λουκᾶ στ' 14-16). Πατί ἀνταποκρίθηκαν στήν πρόσκληση: Ὑπῆρξε ἀναμφιβόλως πνευματική προετοιμασία.

Εἰδικῆς μορφῆς καί περιεχομένου πρόσκληση ἀπευθύνεται στόν δῶκτον τῆς Ἐκκλησίας Σαῦλο. Τόν μεταστρέφει σέ ἔνθερμο κήρυκα τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἰδιαίτερη πρόσκληση ἀπευθύνεται ὁ Ἰησοῦς στόν τελῶνη Ματθαῖο πού Τόν ἀκολουθεῖ καί Τόν φιλοξενεῖ στό σπίτι του. Ἐκεῖ ἐπῆγαν καί πολλοί τελῶνες. Δέν γνωρίζουμε πόσοι ἀπό αὐτούς δέχθηκαν πρόσκληση. Ὁ Ματθαῖος ἀκολούθησε τόν Ἰησοῦ, ἔπαψε νά ἀσκεῖ τό ἐπάγγελμα τοῦ τελῶνου. Τί μᾶς λέει αὐτό; Ὅταν γίνομαι μαθητής τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ζῶ διαφορετικά. Οἱ ἐντολές Του ἀποτελοῦν τίς κατευθυντήριες γραμμές σέ τρόπο σκέψεως καί ζωῆς. Ὁ Ματθαῖος εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς Καινῆς

Διαθήκης, τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου. Οἱ Φαρισαῖοι πού ἦσαν στό σπίτι του δέν δέχθηκαν «πρόσκληση». Κατά τήν πεποιθήσή τους ἦσαν δίκαιοι. Ὁ Κύριος δέν ἦλθε γι' αὐτούς. Ἦλθε καλέσαι ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν (Ματθ. θ' 9-13).

Ἐνας ἄλλος τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀρχιτελώνης αὐτός, ὁ Ζακχαῖος, στήν Ἱεριχώ, εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νά ἰδεῖ τόν Ἰησοῦ. Ἦταν κοντός στό ἀνάστημα καί τό πλῆθος τόν ἐμπόδιζε. Βρῆκε τήν λύση. Ἀνέβηκε σέ συκομορέα πού βρισκόταν στόν δρόμο ἀπό ὅπου θά περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς. Ἡ ἐπιθυμία του ἐνισχυμένη μέ τήν Θεία Χάρη ὑπερνεκῶ ἐμπόδια (κόσμος, κοινωνική θέση). Ὅταν ὁ Ἰησοῦς φθάνει στή συκομορέα προσκαλεῖ τόν Ζακχαῖο. Ὁ ἀρχιτελώνης ὄχι μόνον βλέπει, ἀλλά καί φιλοξενεῖ τόν Ἰησοῦ στό σπίτι του. Ἐκεῖ ὁ πλούσιος Ζακχαῖος ἐφαρμόζει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Μοιράζει ἀπό τά πλούτη του, ἐπανορθώνει ἀδικίες πού εἶχε κάνει. Δέν ξέρομε ἂν ἄφησε τό ἐπάγγελμα πού εἶχε παγίδες καί προκλήσεις ἀδικίας καί ἐκμεταλλεύσεως. Θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι ἡ πρόσκληση πού ἔλαβε ἐπυροδότησε οὐσιαστικές ἀλλαγές στή δική του ζωή καί τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειάς του. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι κούφια λόγια ἡ βεβαίωση πού διατυπώνει ὁ Κύριος: *«σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο...»* (Λουκᾶ ιθ' 9).

Μιάν ἄλλη εἰδική πρόσκληση ἀπευθύνει ὁ Ἰησοῦς σ' ἕναν πλούσιο νεανίσκο. Αὐτός δέν τήν δέχεται καί ἀπέρχεται λυπούμενος. Θέλει μέν *«ζωήν αἰώνιον»*, ἀλλά ἡ ἀπόκτησή της προϋποθέτει πνευματική ἐλευθερία. Ὁ νεανίσκος ἦταν δούλος πολλῶν κτημάτων (Ματθ. ιθ' 16-22).

Γενική πρόσκληση πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: *«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»* (Ματθ. ια' 28). Ὅλοι εἴμαστε κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι γιατί εἴμαστε ἁμαρτωλοί.

Μέ μιὰ παραβολή ὁ Κύριός μας μᾶς ὑπενθυμίζει τήν πρόσκλησή Του: (Λουκᾶ ιδ' 16-24). Καί ἐμεῖς δέν δεχόμαστε τήν τιμητική πρόσκληση. Προβάλλουμε δικαιολογίες: *«ἀγρόν ἠγόρασα καί ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καί ἰδεῖν αὐτόν... ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καί πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά... γυναικᾶ ἔγημα, καί διά τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν»*.

Στήν Ἐκκλησία μας πρὸς τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας διά τοῦ Ἱερέως πού κρατᾶ τό Ἅγιον Ποτήριον καί προβάλλει στήν Ὠραία Πύλη μᾶς προσκαλεῖ: *«Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε»*. Ὅλους μᾶς προσκαλεῖ, δούλους, μισθωτούς καί υἱούς. Συμφέρον μας νά δεχθοῦμε τήν πρόσκληση τοῦ Πανάγαθου Πατέρα μας.

Νίκος Τσιρώνης

Οἰκονομολόγος